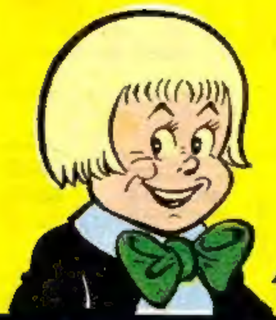
Nr 32

8 augustus 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De VROLŸKE FAMILIE

LAAG BEGONNEN,

HOOG GEKLOMMEN

Van timmermanszoon tot president van Amerika

Dit jaar is het honderdvijftig jaar geleden, dat Abraham Lincoln, die de zestiende president van Amerika was, in Kentucky werd geboren. Hoewel hij van zeer eenvoudige afkomst was — zelf noemde hij zich weleens de geringste onder de geringen — heeft hij het vooral aan zijn ijzeren wilskracht, zijn ijver en grote leergierigheid te danken gehad, dat hij het tot president bracht. De belangrijkste taak die hij tijdens zijn presidentschap heeft volbracht, is wel de afschaffing van de slavernij in Amerika geweest.

Abraham Lincoln had een moeilijke en harde jeugd. Zijn vader was timmerman en boer en bezield door de echte pioniersgeest. Hun huis, een eenvoudige houten blokhut, stond midden in de wouden van Kentucky, ver weg van de bewoonde wereld. Het gezin leed dikwijls gebrek en Abraham had vaak honger. Hij was dan ook erg mager en tenger gebouwd en ging armoedig gekleed. Een van zijn innigste wensen in zijn jongensjaren was er een tweede broek bij te krijgen, maar daar was geen geld voor. Toch is zijn sobere jeugd belangrijk voor hem geweest, want hij werd erdoor gehard.

Toen hij negen jaar was, trof het gezin een zware slag: de moeder overleed.

Enige tijd later hertrouwde zijn vader en kreeg Abraham een pleegmoeder. Deze merkte onmiddellijk het scherpe en heldere verstand van Abraham op. Hoewel zij een zeer eenvoudige vrouw was, die zelf niet lezen of schrijven kon, stelde zij Abraham in staat deze dingen te leren. Er ging als het ware voor Abraham Lincoln een nieuwe wereld open. Alles wat hij te pakken kon krijgen las hij en herlas hij, totdat hij het bijna uit het hoofd kende. Zo zag hij er niet tegen op vijfentwintig kilometer te gaan lopen om van een bevriende rechter een boek te lenen. Toen hij het boek, dat over Washington ging, enigszins had beschadigd, ging hij drie dagen bij een boer werken om zijn vriend schadeloos te stellen.

Het zou te veel ruimte in beslag nemen stap voor stap de verdere levensloop van Abraham Lincoln te volgen. Het was ook bij hem, zoals bij zovelen, die later grote figuren werden: twaalf ambachten, dertien ongelukken.

Nadat hij zeeman en landmeter was geweest, kwam hij als klerk op een kantoor terecht. Maar hij wilde meer bereiken en zelfstandig worden. Daarom ging hij in zijn vrije tijd voor rechtsgeleerde studeren. In 1837 vestigde hij zich als advocaat in Springfield. Hij slaagde erin een bloeiende praktijk op te bouwen. Hij had grote belangstelling voor staatkunde. Om zijn grote kennis werd hij in 1847 tot lid van het parlement gekozen.

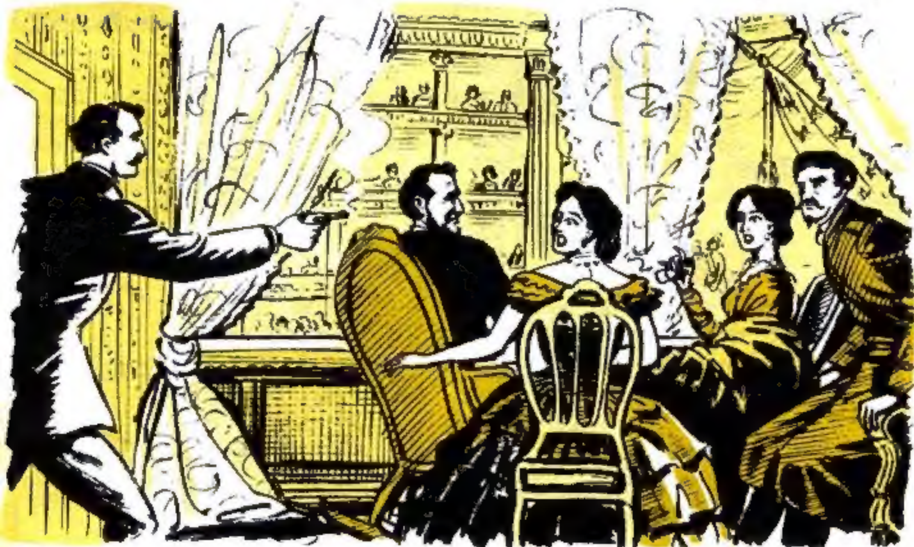
In de jaren tussen 1850 en 1860 groeiden in de noordelijke staten van Amerika het besef en het verlangen om de negerslaven in de zuidelijke staten vrij te maken. Het zuiden was er echter vierkant tegen, want waar zou men dan de goedkope arbeidskrachten voor de plantages vandaan halen? Nadat Abraham Lincoln in 1858 tot lid van de senaat was gekozen, werd hij in 1860 president van Amerika. Ook hij was een groot voorstander van afschaffing der slavernij.

De onenigheid tussen het noorden en het zuiden liep zo hoog, dat er in 1861 burgeroorlog uitbrak. Tijdens deze oorlog, die Abraham Lincoln beslist niet had gewild, maar niet kon voorkomen, verklaarde de president alle slaven vrij. Terwijl de burgeroorlog nog voortwoedde, werd hij voor de tweede maal tot president gekozen.

Hoewel de legers van de noordelijken er dikwijls slecht voor stonden, wisten zij tenslotte toch de overwinning te behalen. Het einde van de oorlog en het resultaat dat Abraham Lincoln ermee bereikt had, namelijk vrijheid voor alle mensen, ongeacht hun huidkleur, maakten hem zeer gelukkig. Maar zijn hoop zijn vaderland in vrede te kunnen dienen en tot welvaart te brengen ging niet in vervulling.

Toen hij op de avond van de veertiende april 1865 een voorstelling in het Ford Theater in Washington bijwoonde, wist een aanhanger van de zuidelijken, de uit zijn evenwicht geslagen toneelspeler John Booth, in de loge van de president door te dringen; hij loste een schot op hem. Abraham Lincoln was niet onmiddellijk dood, maar leefde nog vijf uren zonder evenwel bij bewustzijn te komen. Met hem verloor Amerika een der bekwaamste presidenten, die het ooit heeft gehad.

A. v. Vl.

Hij loste een schot op hem.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

JA. DE TREINEN RIJDEN NIET MEER, DAT WEET JE. ALLES WORDT NU IN DE STAD GEBRACHT MET WAGENS VAN ROD BILLINGS. HIJ REKENT HOGE VRACHTPRIJZEN, DUS IK MOET MIJN PRIJZEN OOK WEL VERHOGEN.

KANSAS KID DACHT OOK DE TWEE MANNEN TE HERKENNEN DIE MET BILLINGS STONDEN TE PRATEN.
DAT ZIJN DE WAGENS VAN BILLINGS.
DIE TWEE ANDEREN SCHIJNEN PAS GELEDEN GEVOCHTEN TE HEBBEN...
BEST MOGELIJK. BILLINGS HEEFT ALLEEN SCHURKEN EN VECHTERSBAZEN IN DIENST.
ALS IK ME NIET VERGIS, HEB IK DIE TWEE GISTERAVOND BIJ HET STATION BEZIG GEZIEN...
ZIJ WERDEN GESTOORD DOOR DE BINNENKOMST VAN ROD BILLINGS. HIJ ZAG KANSAS KID NIET STAAN.
HEB JE VEEL VRACHT? ZAL JE GELD KOSTEN...
JE VRAAGT SCHANDALIG VEEL. ALS ER TREINEN REDEN, KREEG JE GEEN PAKJE VAN MIJ TE VERVOEREN.
ER RIJDEN NOOIT MEER TREINEN!
HEEL INTERESSANT!
DIE EIGENWIJZE KOEIENJONGEN WEER! IK ZAL JE 'NS GAUW AFLEREN OM JE MET MIJN ZAKEN TE BEMOEIEN.
PAS OP, KANSAS! HIJ IS VLUG MET SCHIETEN...

Brabo

DE WAGEN-MENNER

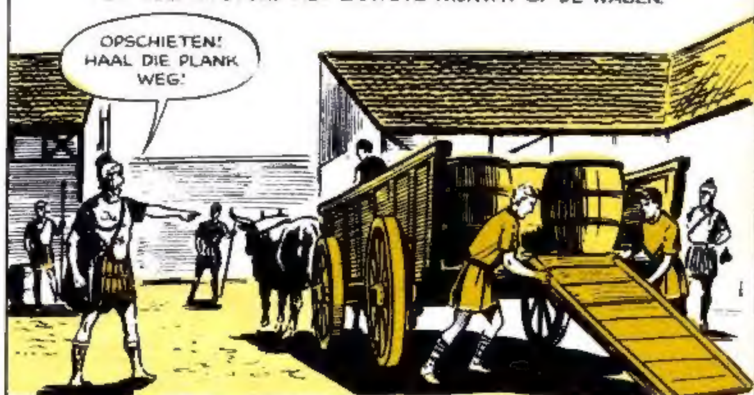

DE TIJD VERSTREEK EN DE TWEE JONGENS ZWOEGDEN VOORT - MAAR INTUSSEN PIJNIGDE BRABO ZIJN HERSENS
DIE BLONDE WAGEN-MENNER SCHIJNT OP IETS TE BROEDEN.
HIJ DENKT NATUURLIJK AAN EEN FRISSE DRONK - DIE HIJ NIET KRIJGT!

PLOTSELING FLUISTERDE BRABO TEGEN ELDA.
KOM ME HIER HELPEN. IK MOET JE SPREKEN! DE HENGSTEN WORDEN OM TWAALF UUR VERKOCHT, MAAR IK HEB EEN PLAN OM HET TE VOORKOMEN.

ELDA SPRONG OP DE WAGEN EN BRABO LEGDE HEM UIT, WAT HIJ VAN PLAN WAS.
DENK EROM, ELDA. JE WACHT OP MIJN TEKEN!
HET IS GEVAARLIJK, MAAR MISSCHIEN LUKT HET!

DE COMMANDANT ZAG DE TWEE KNAPEN MET ELKAAR FLUISTEREN.
STA DAAR NIET TE PRATEN! ZET DIE ANDERE VATEN OP DE KAR.

BRABO EN ELDA GINGEN WEER AAN HET WERK EN WELDRA STOND HET LAATSTE WIJNVAT OP DE WAGEN.
OPSCHIETEN! HAAL DIE PLANK WEG!

EEN OGENBLIK LATER ZETTE DE WAGEN ZICH IN BEWEGING.
DE SOLDATEN STAPPEN OPZIJ. AL HUN AANDACHT IS BIJ DE WAGEN. HOUD JE GEREED!
JA, BRABO!

PLOTSELING LIET BRABO EEN OORVERDOVEND GESCHREEUW HOREN.
VOORUIT, ELDA. VOLG ME!

De bloedrobijn van Taj Mahal

XI

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk; het mislukt, Chan-Kim en Gopal vluchten. Frison en Albert weten eveneens te vluchten; Paw Min wordt door Pinga Mauk naar de mededirecteur van de mijnen gestuurd om de losprijs voor zijn vader te halen.*

Enkele ogenblikken later had Paw Min ongebinderd het kamp van de dacoits verlaten op weg om zijn avontuurlijke zending te volbrengen. Nauwelijks was hij buiten het gezicht van de laatste wachtposten, of hij zette het op een lopen om zijn blanke vrienden te zoeken. Eerst ging hij naar de plek, waar hij hen had achtergelaten. Toen hij hen daar niet vond, volgde hij hun spoor.

En nu waren ze weer samen. Het werd het begin van een moeilijke, afmattende en avontuurlijke tocht van twee jongens en een man dwars door een der gevaarlijkste delen van het Birmaanse oerwoud, een gedeelte, waar wellicht nog nooit een blanke de voet had gezet. Een landstreek vol geheimzinnige geluiden, een streek, waar overal de dood loerde.

DERTIENDE HOOFDSTUK

Waarin Albert ondervindt, dat het verkeerd is een kleine wond te verwaarlozen, en zeker in een tropisch oerwoud

Er was een dof gevoel van berusting over het zwervende drietal gekomen. Ze hadden de laatste dagen zóveel spanningen doorgemaakt, dat ze nu bijna onverschillig waren geworden voor mogelijke gevaren. Albert leed nog het meest, omdat hij telkens weer aan zijn ouders moest denken. Voor de zoveelste maal vroeg hij aan Paw Min:

„Toen je in het dorp was, heb je hen toen niet gezien?"

„Neen," zei Paw Min, „ik heb niemand gezien."

„En heb je ook niets over hen gehoord?"

Paw Min werd ongeduldig. Albert had hem de vraag nu al zes keer gesteld en telkens had hij een ontwijkend antwoord gegeven.

Hij kon toch niet tegen Albert zeggen, dat Pinga Mauk hen als verraders beschouwde en hen wilde doden? Paw Min zag wel, dat de jongen een dergelijke slag niet meer zou kunnen verdragen. En daarom zei hij maar weer:

„Neen, ik heb niets gehoord. Of ja. . . ik heb gehoord dat ze het goed maken, net als mijn vader."

„Gelukkig," zuchtte Albert dan, hoewel er diep in hem een stem was, die hem zei, dat hij niet alles moest geloven wat Paw Min vertelde.

Terwijl hij voortsukkelde, waren al zijn gedachten bij vader en moeder. De honger was over. Toen een doorn in zijn rechtervoet drong, voelde hij nauwelijks pijn.

Louis Frison was weer de oude: hij scheen zich niet langer zorgen te maken en floot een deuntje, alsof hij in Parijs een wandelingetje langs de Seine maakte. Het pakje van de tempeldansers en het masker droeg hij nog steeds bij zich. Hij had het hele geval opgerold en met wat taaie lianen tot een bundeltje samengebonden, dat hij op zijn rug droeg. Het was niet zwaar, maar toch wel hinderlijk bij de drukkende hitte.

„Maak je nooit onnodig zorgen," zei hij. „Waarom zou je? Als de narigheid komt, is het altijd tijd genoeg om je druk te maken."

„We zijn vrij, jongens," zei hij steeds weer, „en de vrijheid geeft ons kansen. Er zijn mogelijkheden. . . denk eens na, jongens, mógelijkheden!"

„Welke?" vroeg Albert dof. Hij voelde zich minder prettig, omdat zijn voet pijn begon te doen.

„Welke? Ja, dat moet je mij niet vragen. We moeten ze grijpen als ze komen. We zijn vrij en we wéten iets. Al is het weinig. We weten in ieder geval dat we deze richting moeten houden om op de grote weg naar Mandalay te komen."

Het leek niet erg aardig van meneer Frison zich zo opgeruimd te tonen, terwijl hij toch wist dat de beide jongens over hun ouders liepen te tobben. Maar zo wás Louis Frison nu eenmaal: een goede man, moedig, gezellig als hij in gezelschap was, maar een beetje oppervlakkig. Over het verdriet en de moeilijkheden van anderen dacht hij niet na. En dat was hem te vergeven, omdat hij anderen nooit met zijn eigen moeilijkheden lastig viel.

Een juichkreet van Paw Min deed Albert en Louis stilstaan. Ze keken om en zagen dat Paw Min met iets zwaaide: een slang! Hij had hem gedood. „Eten," zei Paw Min, „hij is lekker."

„Eten, ja. . ." zei Frison, want nu hij het woord eten hoorde, voelde hij weer de knagende pijn in zijn maag. „Maar hoe komen we aan vuur?" Hij was in staat de slang desnoods rauw te verslinden, maar het was Albert die met een goed idee kwam: „Het glas van je horloge! Dat is een goed brandglas." Albert was er langzamerhand aan gewend geraakt jij en jou tegen mijnheer Frison te zeggen en hem bij zijn voornaam te noemen.

Er werd droog hout bij elkaar gesleept, waarna meneer Frison het glas van zijn polshorloge als brandglas gebruikte. Het duurde niet lang of er vlamde een vuurtje en boven het vuurtje hing de slang te braden. Het was geen groot beest, maar toch groot genoeg om drie magen goed te vullen. Het horloge was naar de maan, maar dat kon Louis Frison niet schelen.

„Tijd telt niet mee in het oerwoud," zei hij. „Tijd en geld. . . we kunnen ze hier geen van beide gebruiken!"

Ze aten als uitgehongerden. Het vet droop langs hun kin en hun polsen. De slang smaakte lekker, net gebakken paling. Ze voelden zich na afloop van de maaltijd met nieuwe krachten bezield. En met nieuwe moed! Ze lachten om de dacoits.

„We zullen ze wel krijgen," zei Louis Frison, „straks als we in Mandalay zijn, gaan we naar de politie. . . En dán naar Mogok. . . En dán. . ."

Het viel Louis Frison en Albert Nigg niet op dat Paw Min opeens heel stil was geworden, dat hij schichtig keek en dat hij iets bromde, terwijl hij zijn mes aan een blad afveegde. Hij durfde niets te zeggen, maar hij wilde voorkomen, dat ze in Mandalay naar de politie zouden gaan. Pinga Mauk had gedreigd zijn vader te doden, zodra de politie of de autoriteiten in de zaak gemengd werden.

Ze moesten de zaak alleen zien op te knappen. Hij wilde dat juist zeggen, toen Albert opstond en over zijn voet klaagde. De pijn werd erger. De anderen maakten er zich echter niet te druk over. Wat was een beetje pijn na al de gevaren die zij hadden doorstaan en die er nog dreigden? Misschien werden ze zelfs een beetje te overmoedig. Ze waren nu al een halve dag voortgegaan zonder echte gevaren te ontmoeten. Geen tijger, geen gevaarlijke slang, geen moeras. Alleen de hitte; die werd hoe langer hoe drukkender onder het dichte geboomte; zó drukkend, dat Louis Frison er zelfs over begon te denken het masker en het kostuum van de tempeldanser weg te werpen. Hij deed het echter niet, hij voelde dat hij het nog weleens nodig kon hebben. Het woud werd minder dicht. Zij kregen de indruk, dat in deze omgeving weleens meer mensen waren geweest: misschien nog niet zo heel lang geleden. De weg naar Mandalay kon weleens vlakbij zijn! De bomen die hier groeiden, waren heel hoog en heel dik. Allemaal teakhout: kostbaar teakhout. Voor miljoenen aan waarde groeide in het wild. Hout dat aan de staat behoorde, maar waarnaar nog geen mens had omgekeken. . .

Geen mens?

Ja, tóch. . .!

Plotseling bleef Paw Min aan de voet van een der dikke stammen staan en betastte de ring, die rondom de stam diep in het hout was gehakt. De ring bevond zich op ongeveer zeventig centimeter hoogte.

Dat was het werk van mensen!

Een eind verderop stond nog zo'n stam, waarin men een ring had gehakt. En daar nóg een. . .

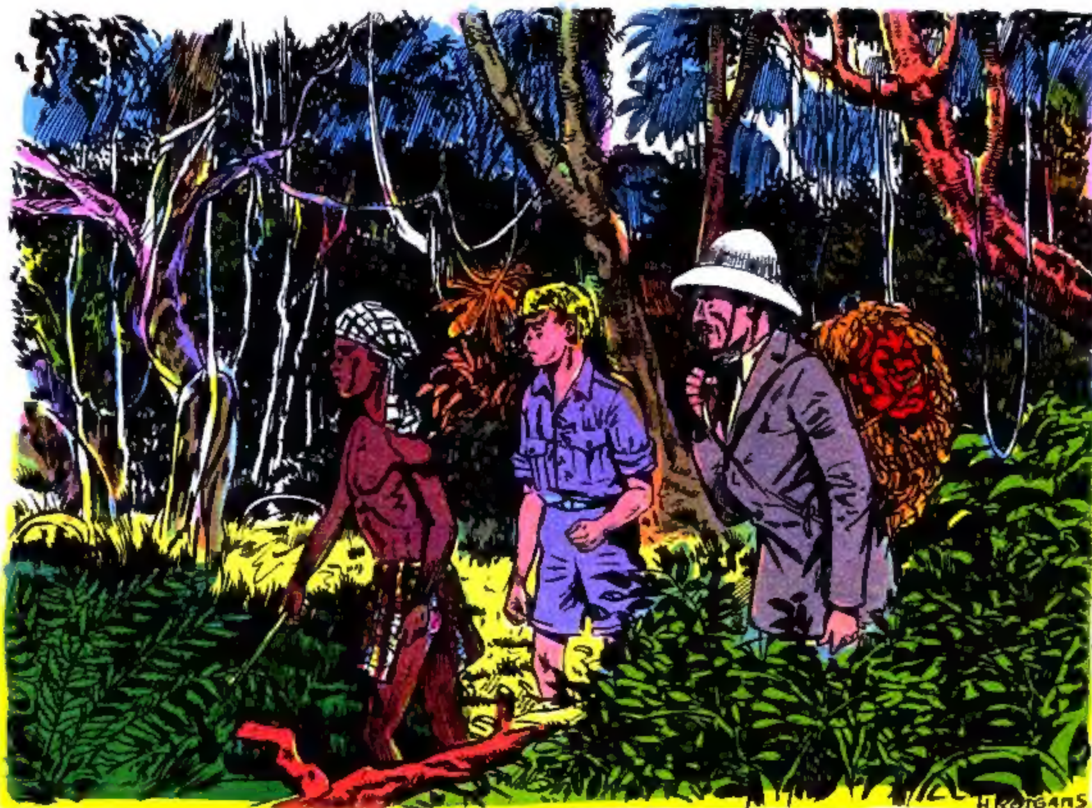
Frison lachte opgewekt.

„Hoera. . .!" riep hij uit. „Hier zijn mensen in de buurt! Mensen! We zijn gered. . . We kunnen. . .!"

Paw Min deelde zijn vrolijkheid niet. Hij schudde het hoofd.

„Dat hebben de halsafsnijders gedaan," zei hij.

„Wablief?"

Ze waren nu al een halve dag voortgegaan, zonder echte gevaren te ontmoeten.

Louis Frison zag hem verschrikt aan, want het woord halsafsnijders had, zo vond hij, geen al te prettige klank.

Ook hij had pijn aan zijn voeten en hij dacht op het ogenblik liever niet aan zijn hals. Zeker niet op die manier. Albert liep te hinken. Hij kon nog maar moeilijk vooruitkomen. Zijn voet was gezwollen: boven de enkel was hij heel dik.

„Halsafsnijders," vertelde Paw Min, „zo noemen ze hier de houtstropers, die in het woud teakhout stelen. Want je mag niet kappen zonder toestemming van de regering. Net zomin als je robijnen mag zoeken zonder concessie. Je mag nooit bomen kappen op deze manier. Ziet u wel: ze hebben de bomen de hals afgesneden om ze langzaam te laten sterven."

Paw Min legde zijn hand in de gleuf. De snede liep diep dwars door bast en weefsel heen, waar de voedselvaten van wortels en bladeren doorheen gaan.

„Kijk, zó laten ze de bomen staan. Ze drogen uit en gaan langzaam dood. En na twee jaar is het hout zó licht geworden, dat ze de boom kunnen ombakken en vervoeren."

„Nu, laat ze hun gang maar gaan," meende Louis Frison. „Het kan me niet schelen, wat ze met die bomen doen. Hoever is het nog naar de grote weg?"

Dat was een vraag waarop Paw Min geen antwoord kon geven. Tijd en afstand hebben in het oerwoud geen betekenis. Geen van drieën had er enig idee van, hoever ze waren opgeschoten. Hoeveel mijlen hadden ze achter de rug? Tien... vijf... drie...? Of pas één misschien? Ze wisten het niet. Ze wisten alleen, dat het oerwoud hier meer open was geworden en dat zij daardoor de kans liepen door de halsafsnijders te worden gezien.

Op sommige plekken was het bos door de houtrovers radicaal verwoest. Zij hadden zelfs hele groepen bomen verbrand om een open plek te krijgen.

Louis Frison wist wel, wat teakhout waard was. Het behoorde tot de grootste rijkdommen van Birma en de ontginning van de wouden stond geheel onder toezicht van de staat. Eén boom kostte net zoveel als een koe of een paard en als hij de meubelmakers in Europa of Amerika bereikt had, was de waarde ervan al vijf- of zesmaal zo groot geworden.

Hij had weleens over teakpiraten horen spreken en er artikelen over in de kranten geschreven. Maar dat waren dieven, die langs de rivier op de voorbijdrijvende stammen loerden, die er door de houthakkers in waren geworpen. Zij haalden de stammen uit het water om ze later in hun eigen, geheime zaagmolens te verwerken. Hij wist ook, dat men met vliegtuigen jacht maakte op de dieven.

Maar over de halsafsnijders had hij nooit horen praten.

Hij wist ook niet dat dit volkje tot het grootste uitschot van Birma hoorde. Zelfs de dacoits wilden niets met hen te maken hebben en wie in Birma nergens meer terecht kon en zelfs door de rovers uit de bergen was verbannen, zocht zijn heil bij de halsafsnijders! Het was de enige manier om nog in leven te blijven.

De kennismaking met deze heren had plaats ongeveer een half uur nadat Paw Min de eerste geringde boom ontdekt had. En het was niet bepaald plezierig. Plotseling hoorde Albert iets langs zijn oor suizen. Hij hóórde het niet alleen, maar hij vóélde het ook, zo dicht kwam het langs hem heen. Verbaasd zag hij, dat Paw Min zich opeens plat voorover in de hoge varens liet vallen.

„Liggen!" Deze uitroep van Paw Min had Albert wel gehoord, doch het duurde enkele ogenblikken voor hij begreep wat er aan de hand was. Hij voelde zich ziek. De pijn aan zijn voet was bijna ondraaglijk geworden.

Louis Frison had direct begrepen, wat Paw Min bedoelde en was al in zijn volle lengte tussen de varens verdwenen.

Albert besefte pas ten volle, wat er ging gebeuren, toen hij een man tussen de bomen zag verschijnen. De man richtte een geweer op hem. Albert liet zich snel vallen en kroop door de varens een eind verderop. Hij hoorde een knal en een harde tik. De kogel ketste af tegen een der bomen.

Het was een angstaanjagend, een spookachtig gezicht: dat dansende, vuurrode masker . . .

Meer schoten volgden. Er kraakten takken, rauwe stemmen schreeuwden iets tegen elkaar.

„Verroer je niet," beval Frison, toen Albert weer van plaats wilde veranderen om zich in een verderop gelegen kuil te verbergen. Het was een goede raad: de aanvallers zouden immers aan het bewegen van het gras kunnen zien, waarop ze moesten mikken. Albert voelde het hart in zijn keel kloppen. Zijn hoofd bonsde van de pijn. Die pijn had iets met zijn voet te maken, dat wist hij nu zeker.

Hij wilde luisteren, maar hoorde niets dan suizen. Net of er ergens klokken begonnen te luiden: zware bronzen klokken, zoals hij ze vroeger in Europa wel hoorde.

Ze waren verloren! Het angstzweet brak hem aan alle kanten uit en liep in dikke druppels langs zijn voorhoofd. Vluchten, dat zou de laatste kans zijn... Waar was Paw Min? Die lag niet meer op de plaats waar hij was gevallen... En Louis...?

Een afgrijselijke kreet deed hem het bloed in de aderen stollen.

Hadden de halsafsnijders hen gevonden? Hij vermande zich en was vast van plan zich tot het uiterste te verdedigen. Desnoods zou hij zijn tanden gebruiken!...

Maar toen zag hij het vreemdste schouwspel, dat hij ooit had gezien...

Het leek wel een nachtmerrie: Louis Frison stond, met het tempelmasker voor en de raffia rok om zijn middel gebonden, als een krankzinnige te springen en te gillen...

Hij vormde zo een goed mikpunt, maar er werd door niemand op hem geschoten.

Integendeel: het kraken van de takken bewees, dat de halsafsnijders het hazepad kozen. Het was een angstaanjagend, een spookachtig gezicht: dat dansende, vuurrode masker, dat bloedrode masker in het groen van het oerwoud!

Paw Min stond verstomd over de moed, die de kleine Fransman aan de dag legde. Het was een waagstuk dat hij had uitgehaald! Hij had gerekend op de bijgelovigheid van de bandieten. Als zijn list niet gelukt was, zouden ze hem

met kogels hebben kunnen doorzeven.

De toeleg van Louis Frison was echter geslaagd. De halsafsnijders verkeerden in de veronderstelling, dat ze een van de drie geraakt hadden en dat de geest uit het lijk was opgestaan in de gedaante van Pazoezoe zelf!

Het eerste gevaar was afgewend.

Paw Min stond op. Albert wilde zijn voorbeeld volgen, maar de klokken luidden nu nog harder dan eerst, ze dreunden tot vlak bij zijn oren. En een ogenblik had hij het gevoel of hij op een platte tafel lag en de tafel mét hem wegzweefde in een diepte, waar het steeds donkerder werd en aan het eind van die diepte was een donker gat. Hij wilde iets zeggen maar kon niet.

De duisternis week even en toen zag hij een vuurrood grijnzend masker. Pazoezoe zelf stond over hem gebogen en heel de wereld was van glas, van groen glas en alles tinkelde om hem heen. Er was iemand, die hem wilde aanraken, maar nu was hij zélf van glas geworden, van heel dun glas.

„Weg!" gilde hij. „Weg!" Toen werd het weer donker. Nog even zag hij bomen en alle bomen bogen zich naar hem over en dreigden hem te verpletteren, maar voor ze hem geraakt hadden, was het nacht. . . Er was niets meer.

„Hij is buiten kennis," zei Frison, die naast Albert geknield lag. „Hij ijlt. Koorts. Zijn been is lelijk opgezwollen. . ."

VEERTIENDE HOOFDSTUK

De man met de rode schoenen

„Trek je rode schoenen uit," siste Gopal nogal oneerbiedig tegen zijn vader. „Die dingen zullen je verraden."

Chan-Kim schudde zijn hoofd.

Gopal ging verder: „En ze zullen mij verraden, je bloedeigen zoon! Ben jij een vader? Als ze ons vinden, dán. . .!"

„Dan worden jij en ik gehangen," gaf Chan-Kim toe.

Hij was op de vlucht en de schoenen beschermden hem tegen de dorens en slangebeten. Het waren heel bijzondere schoenen.

„Die schoenen zullen onze dood zijn."

Het gezanik van zijn zoon over die schoenen begon Chan-Kim danig te vervelen. Twee dagen waren ze nu al op de vlucht dwars door het oerwoud en al die tijd had Gopal over de schoenen lopen zeuren.

Chan-Kim dacht er niet over zijn schoenen uit te trekken. Twee maanden geleden had hij ze van een hooggeplaatst ambtenaar gestolen. De vroegere eigenaar was een groot en machtig heer geweest en zolang Chan-Kim de schoenen droeg, voelde ook hij zich groot en machtig. Het enige bezwaar, dat men tegen het schoeisel kon inbrengen was, dat het opzichtig was, omdat men hier in Birma nooit rode schoenen zag en de versiering ervan erop wees dat de schoenen uit een andere streek kwamen.

Gopal had dus wel enige reden zich niet helemaal op zijn gemak te voelen, zolang zijn vader de rode schoenen droeg. Bij de dacoits waren ze uitgestoten. Pinga Mauk zou voor hen geen genade kennen. En die schoenen zouden zeker niet nalaten ook de aandacht van de politie te trekken.

Er zat voor het tweetal niets anders op dan zich aan te sluiten bij de ongeregelde benden van de houtstropers, de halsafsnijders.

Twee dagen lang hadden ze zich nu al een weg door het oerwoud geworsteld in de richting, waar ze hoopten de clandestiene zagerij van de houtrovers te vinden.

Zij vonden de zaagmolen echter niet. Wel een olifantenpad.

„Er zijn hier mensen," stelde Gopal vast.

„Olifanten," verbeterde Chan-Kim, die geen gelegenheid voorbij liet gaan om zijn wijsheid te tonen.

„Mensen," Gopal wees naar sporen op de grond. „Zie maar. Toe-Toe."

Toe-Toe is de naam, die men in Birma veelal aan honden geeft. „Kijk," Gopal hurkte op de grond. Hier waren olifanten en mensen geweest, dat bewees het spoor van de Toe-Toe, het hondje. Zulke hondjes vergezelden de olifanten. Zij werden ook wel „slangehondjes" genoemd. Zij dribbelden steeds om de olifanten heen om hen te waarschuwen voor „koning cobra", de gevreesde slang. Zodra het slangehondje onraad ruikt of ziet, blijft het stilstaan en blaft in de richting, waar het de slang heeft gezien of geroken.

Er was geen twijfel mogelijk: ze naderden de bewoonde wereld. Het eerste huis lag misschien nog vijf kilometer ver. Gopal had watermeloenen ontdekt. Aan de rand van een smalle stroom lag een klein stukje bebouwd land, begroeid met watermeloenen. De grond was drassig en rook muf. Afdrukken van mensenvoeten waren er echter niet te zien.

„Trek je rode schoenen uit," zei Gopal weer. Nu zij de bewoonde wereld naderden, waren de schoenen zeer gevaarlijk. De mannen van Pinga Mauk zouden hen zeker zoeken.

„Luister. . .!"

Chan-Kim stak een hand omhoog. Gopal luisterde. Beide mannen hielden de adem in. Dat kón niet anders zijn dan het ronken van een motor. Het geraas werd door de bergen weerkaatst. Het verplaatste zich in westelijke richting. Het moest een auto zijn! Het geronk ging voorbij en verdween na een poosje. Dat was een auto die op de serpentineweg reed. Tenslotte was het geluid geheel achter de eerste rotswand verdwenen. Achter die glooiing zou de weg dus liggen. De grote weg naar Mandalay!. .

Vader en zoon keken elkaar vragend aan.

Ze hadden de grote weg bereikt en stonden nu voor een moeilijke beslissing. Ze konden twee dingen doen:

In de eerste plaats in het oerwoud blijven. Met het oog op de politie en de dacoits was dat het veiligst. In het oerwoud hadden ze de minste kans in mensenhanden te vallen. Maar daar waren dieren en dreigden andere gevaren van de jungle. Daar waren ook de halsafsnijders, de verstotelingen, bij wie zij zich konden aansluiten. .

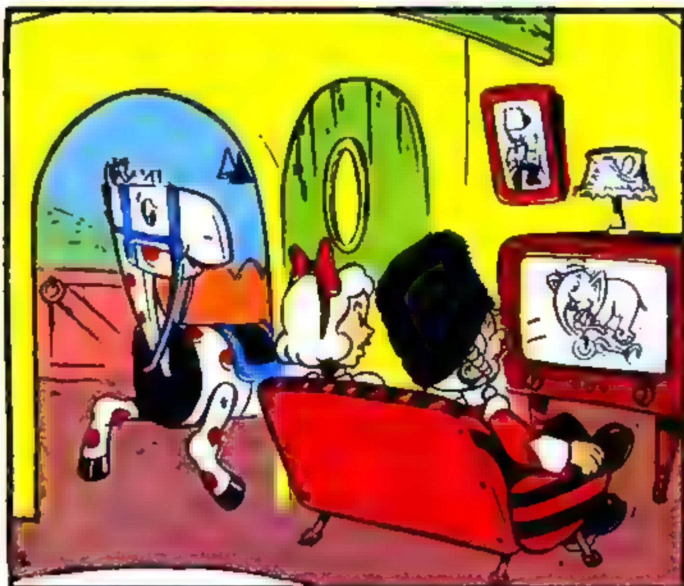
„Er zijn hier mensen," stelde Gopal vast.

W O R D T V E R V O L G D

SPELEND

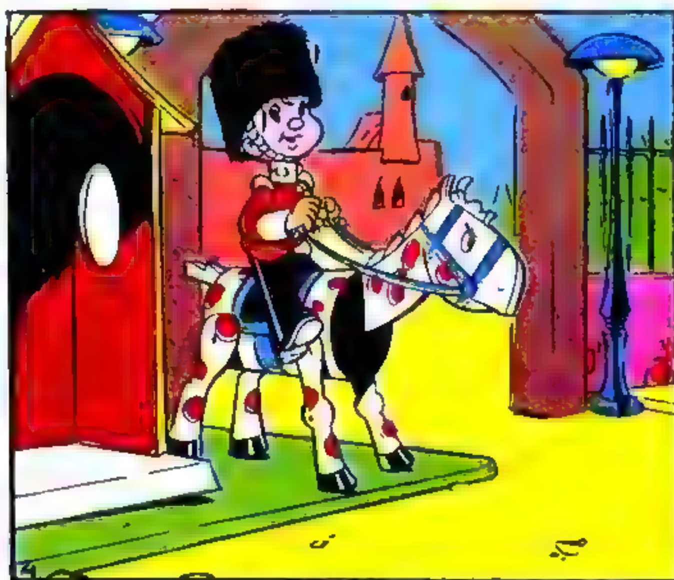
Op een dag kwam Dollie Dimpel naar Tommie de speelgoed-soldaat om hem te vragen naar de televisie te komen kijken. Dat vond Tommie fijn, televisie vond hij enig. Toen kwam Batty binnen. Aha, dacht hij, er is televisie, dat wil ik ook weleens zien.

Batty ging vlak voor het toestel zitten en keek gespannen toe. Maar Tommie moest weer aan het werk en zei na een poosje: „Kom, Batty, we gaan weg." Batty hoorde echter niets en toen Tommie hem een duwtje gaf, vóélde hij ook niets.

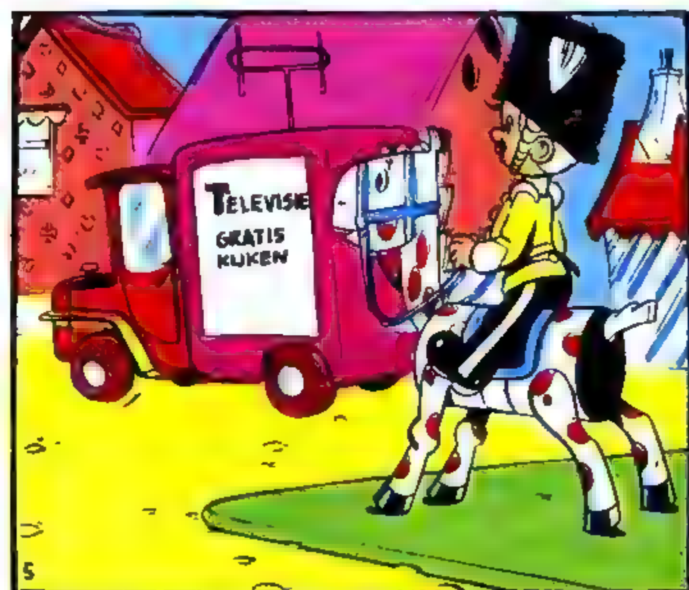
„Batty!" riep Tommie, „kom, ik moet aan het werk." Maar daar voelde Batty niets voor; hij wilde liever blijven kijken en hij keek zelfs nog achterom, toen Tommie hem meetrok. „Vooruit," zei Tommie. „Toe, laat me nog even kijken," smeekte Batty, maar het hielp niets.

Tommie reed op Batty's rug door de Hoofdstraat naar het paleis en ging op wacht staan voor het hek. Batty's gedachten waren nog bij de televisie en hij werd een beetje boos. „Je had me toch het programma wel kunnen laten uitkijken," zei hij.

SPEELGOED

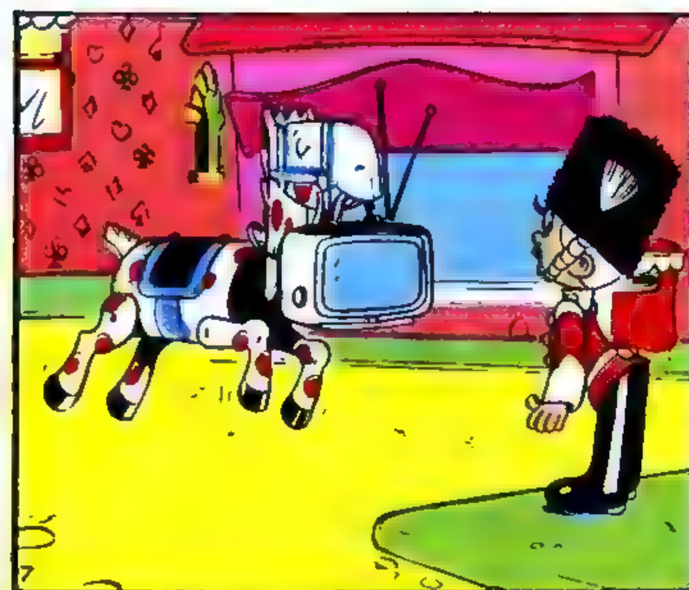

Tommie wilde Batty net een standje geven voor zijn gemopper, toen het paard met een ruk vooruitsprong. Een auto reed voorbij met een bord: Televisie — gratis kijken. Batty dacht even na. „Dat is een goed idee," riep hij uit.

Zo vlug als een pijl uit een boog schiet, zo hard rende Batty achter de auto aan. Tommie tuimelde uit het zadel en viel op de straat, en voordat hij zelfs maar iets kon roepen, was Batty al verdwenen. „Kom hier," riep Tommie nog eens hard.

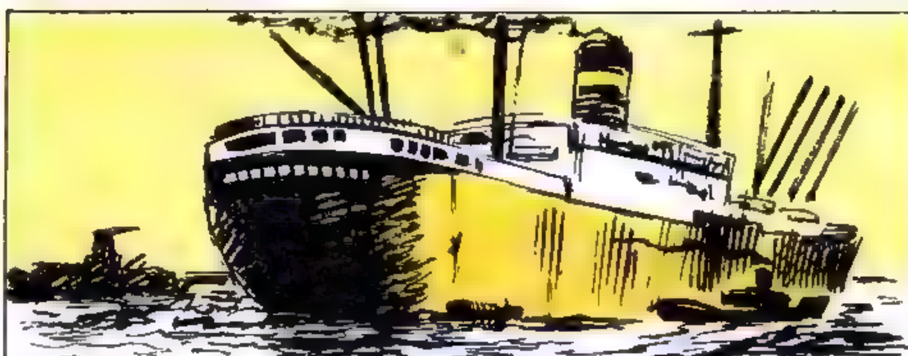

Batty kwam wel terug, maar niet dadelijk. Toen hij eindelijk kwam, had hij een toestel bij zich. „Hoe kom je daaraan?" vroeg Tommie. „A-ie-oto," mompelde Batty; hij wilde zeggen: „Van die auto," maar hij kon niet goed praten met een toestel in zijn mond.

„Die auto is van een radiohandelaar," vertelde Batty, „ze geven gratis toestellen te leen als je erom vraagt." „Prachtig," zei Tommie. Zo konden ze toch op wacht staan en ook naar het televisieprogramma kijken. „Zo wil ik best altijd op wacht staan," lachte Tommie.

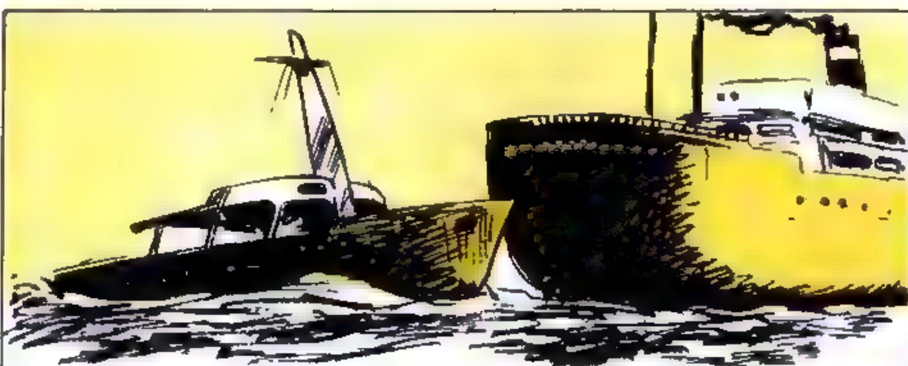
Captain JOKER

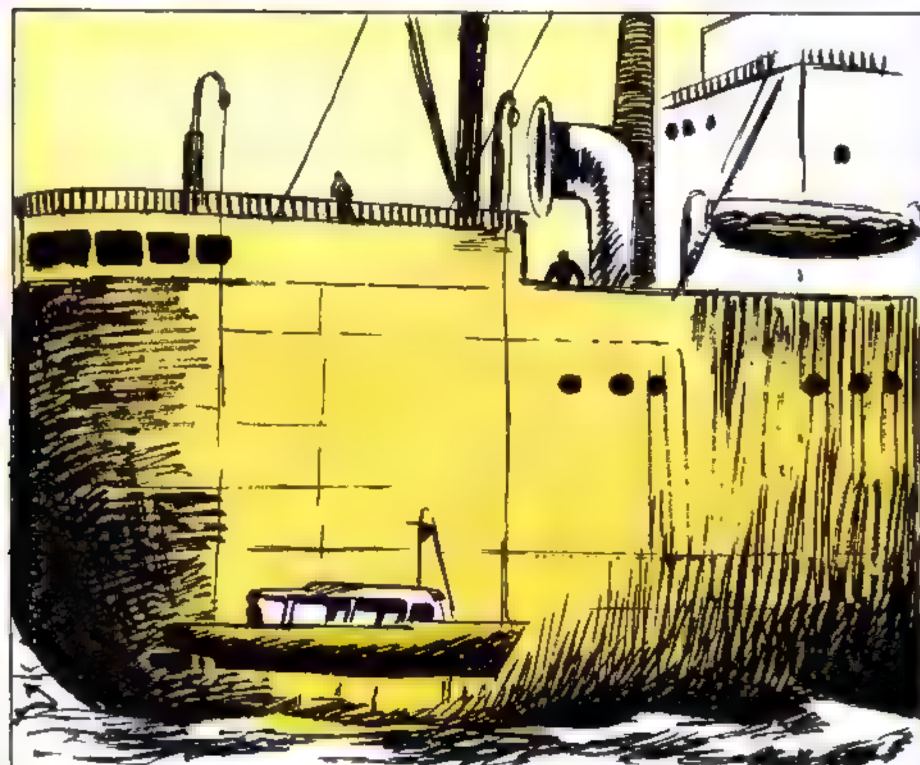
TERWIJL DE TWEE MANNEN NAAR DE VERA VOEREN, HET SCHIP DAT VOOR ANKER LAG, STAPTE JOKER OP GOED GELUK AF OP EEN ZEEMAN DIE KWAM AANLOPEN. HIJ HAD INDERDAAD GELUK, WANT HET BLEEK DE BOOTSMAN VAN DE VERA TE ZIJN,

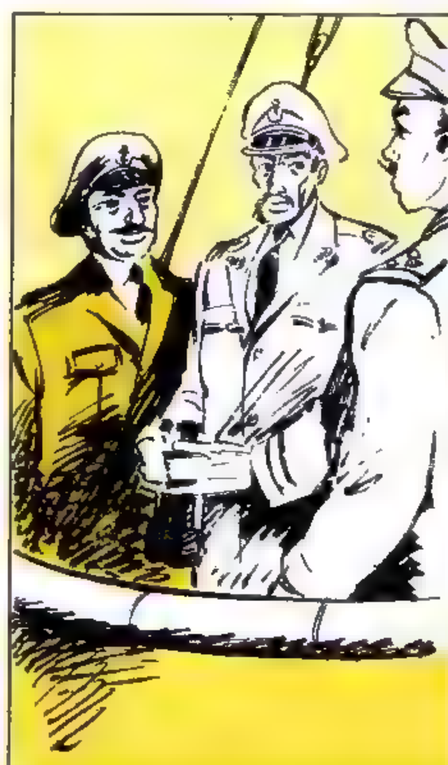
DIE HEM WEL NAAR HET SCHIP WILDE BRENGEN

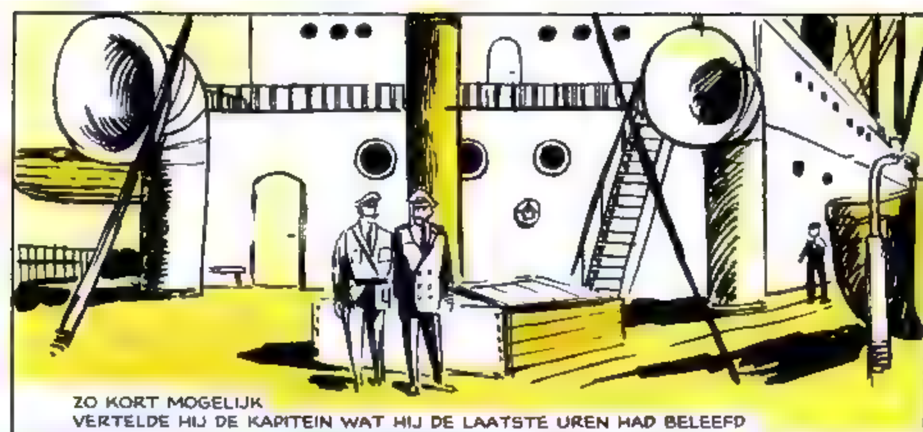
MET EEN MOTORBOOTJE VOEREN ZIJ NAAR HET SCHIP. JOKER VERTELDE DE BOOTSMAN DAT HIJ DE KAPITEIN VAN DE VERA DRINGEND MOEST SPREKEN VOORDAT DEZE ZEE ZOU KIEZEN.

DE BOOTSMAN GAF EEN PAAR SIGNALEN MET DE CLAXON. OP HET ACHTERSCHIP LIETEN TWEE MATROZEN KABELS NEER OM HET BOOTJE AAN BOORD TE HIJSEN. SPOEDIG STOND JOKER DUS AAN DEK. HIJ HOOPTE SLECHTS DAT HIJ EEN GOED SPOOR VOLGDE.

OP ZIJN VERZOEK BRACHT DE BOOTSMAN HEM NAAR DE BRUG. JOKER MOEST DE KAPITEIN WEL IN VERTROUWEN NEMEN OM ZIJN MEDEWERKING TE VERKRIJGEN.

ZO KORT MOGELIJK
VERTELDE HIJ DE KAPITEIN WAT HIJ DE LAATSTE UREN HAD BELEEFD

NA ENIG NADENKEN BELOOFDE DE KAPITEIN

ZIJN HULP OM HET SPOOR TE VOLGEN EN

IN OVERLEG MET DE KAPITEIN BESLOOT JOKER ALS KELNER DIENST TE DOEN.

SAMEN OVERLEGDEN ZIJ HOE ZIJ HET ONDERZOEK HET BEST KONDEN AANPAKKEN. OP DE BRUG LIET DE KAPITEIN AAN JOKER DE INDELING VAN HET SCHIP ZIEN. DE ENIGE AFRIKANEN AAN BOORD WERKTEN IN DE MACHINEKAMER: ZIJ WAREN ECHTER REEDS DE GEHELE DAG AAN HET WERK, ZODAT NIEMAND VAN HEN OVERDAG IN DE TELEVISIESTUDIO GEWEEST KON ZIJN.

HIJ KON OP DIE MANIER HET BEST DE PASSAGIERS IN HET OOG HOUDEN: AAN EEN VAN HEN WILDE PAOLO IMMERS „BLINKEND OOG" VERKOPEN.

DE VOLGENDE DAG WERD JOKER GEROEPEN DOOR DE CHEF KOK.

De man van staal

TED EN KEN BESEFTEN DAT DE ONTVOERDE MAN NIEMAND ANDERS WAS DAN FRANK WARREN.

DIE KERELS VOEREN IETS IN HUN SCHILD. WE MOETEN FRANK BEVRIJDEN.

UIT HET RAAM SPRINGEN KUNNEN WE NIET, MAAR ARCHIE WEET WEL RAAD.

TED LIET DE MAN VAN STAAL DE LANGE GORDIJNEN LOSRUKKEN.

ARCHIE

EN EVEN LATER

IK BEN ER!

TOEN ZIJ BENEDEN WAREN, GOOIDE ARCHIE DE GORDIJNEN WEG EN SPRONG OVER DE VENSTERBANK.

ZOU ARCHIE VAN DIE HOOGTE KUNNEN SPRINGEN?

ARCHIE KAN ALLES EN BOVENDIEN VALT HIJ OP ZAND.

EEN VOORBIJLOPENDE NUBIËR BLEEF VERLAMD VAN SCHRIK STAAN.

ARCHIE

EEN STALEN MONSTER, BRRRRR!

ARCHIE KWAM OP DE GROND ZONDER EEN KRASJE OP TE LOPEN.

VLUG BEGAF HET DRIETAL ZICH NAAR DE TANKAUTO.

ZE HEBBEN EEN FLINKE VOORSPRONG, MAAR WE ZULLEN NIET RUSTEN VOOR WE FRANK BEVRIJD HEBBEN.

INTUSSEN REDEN DE ONTVOERDERS NAAR DE WOESTIJN.

VLUGGER! WARREN KENT HET GEHEIM, WAAR WIJ JAREN NAAR GEZOCHT HEBBEN. HIJ MOET HET ONS ZEGGEN.

NOG NIETS TE ZIEN, MEESTER.

EINDELIJK HIELD DE ARABIER DE TEUGELS IN.

SIRDU, JIJ GAAT TERUG OM DE VRIENDEN VAN ONZE GEVANGENE TE BESPIEDEN. JE WEET WAAR JE ME VINDEN KUNT ALS HET NODIG IS.

SIRDU MAAKTE RECHTSOMKEERT, TERWIJL DE OVERIGEN HUN TOCHT VERVOLGDEN.

DE VRIENDEN HADDEN INTUSSEN HUN VOERTUIG BEREIKT EN REDEN IN VOLLE VAART WEG.

ZE ZIJN DOOR DE WESTELIJKE POORT GEGAAN.

WE ZULLEN ZE GAUW INGEHAALD HEBBEN.

KEN TRAPTE WANHOPIG OP HET REMPEDAAL TOEN HIJ DE WEG VERSPERD ZAG DOOR MARKTKRAMEN.

DAAR KOMEN WE IN GEEN UUR DOORHEEN.

WACHT MAAR TOT ARCHIE Z'N MOND OPENDOET!

EVEN LATER LIET DE MAN VAN STAAL Z'N GALMENDE STEM HOREN..

OPZIJ! OPZIJ!

ANGSTIG STOOF DE MENIGTE UITEEN.

HELP! WAT IS DAT?

EEN MONSTER VAN STAAL!

EVEN KONDEN ZE ONGEHINDERD DOORRIJDEN, MAAR OPEENS GAF KEN EEN KREET

KIJK UIT, REMMEN!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

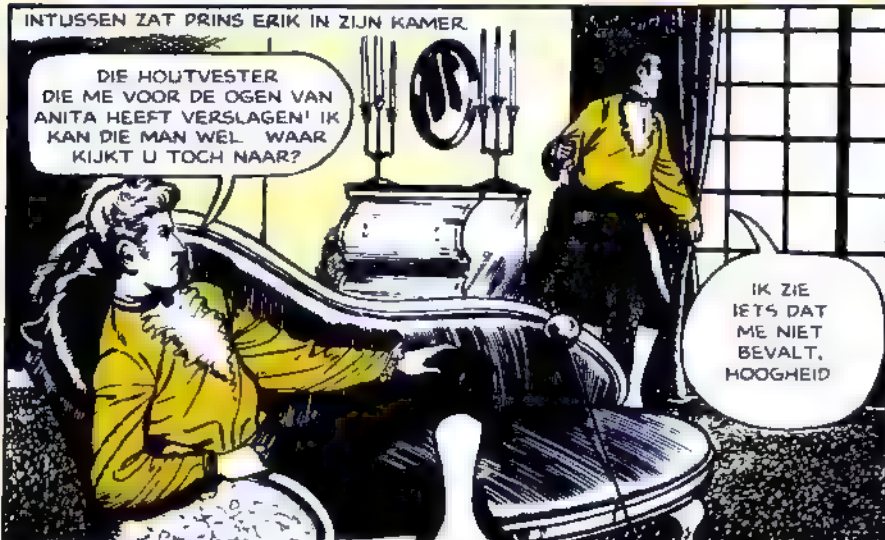
DE JONGE HOUTVESTER HAD EEN ZWARE TAAK OP ZICH GENOMEN. HIJ WILDE DE PRINSES WAARSCHUWEN TEGEN PRINS ERIK VAN HILVANIA, DIE OM HAAR HAND HAD GEVRAAGD. HIJ VERTROUWDE ERIK NIET. HIJ WIST DAT ANITA HET LANDS-BELANG MEER TER HARTE GING DAN IETS ANDERS.

DE GRAAF WIST DAT RUDOLF HET LEVEN VAN DE PRINSES GERED HAD, TERWIJL ANITA IN PRINS ERIK DE HELD ZAG.
DE GRAAF WAS OVERTUIGD, DAT DE HOUTVESTER DE WAARHEID NIET VERKLAPPEN ZOU, MAAR VOELDE ZICH TOCH NIET GERUST. HIJ WIST NIET, DAT RUDOLF OP DE HOOGTE WAS MET HET SNODE PLAN VAN HEMZELF EN DE PRINS.

Het raadsel van het glazen paardje

„Venetiaans glaswerk is al eeuwenlang over de hele wereld beroemd," vertelde Ricky, de jonge reisleidster van Eurotour aan de leden van haar vakantiegezelschap. „En je hoeft al die prachtige dingen hier maar te bekijken om te weten waarom."

De groep bracht een paar dagen door in Venetië, waar Ricky ze had meegenomen naar een glasblazerij. Ze keken er hun ogen uit naar de prachtige dingen, die in de grote uitstalkasten te zien waren, gekleurde vazen en schalen, fonkelende oorbellen en halssnoeren van glas en allerlei grappige mannetjes, vrouwtjes en beestjes.

„O, wat enig is dat allemaal!" zei Paula Lindhoest, een olijk blond meisje. „Ik wou, dat ik geld genoeg had om iets te kopen, maar alles is zo verschrikkelijk duur!"

„Ga maar eens mee naar de smelterij!" zei Ricky. „Daar maken ze van afvalstukjes kleine souvenirs, die voor een laag prijsje aan bezoekers worden verkocht!"

Het hele gezelschap begaf zich naar de werkplaats, waar de glasblazers in een handomdraai de grappigste figuurtjes vervaardigden. En inderdaad bood een van de mannen een klein glazen paardje te koop aan, dat hij net klaar had.

„Dat kost u maar honderd lire, signorina," zei hij glimlachend tegen Paula en het meisje was er meteen verrukt over.

„Dat is nog eens goedkoop!" riep ze uit en ze kocht het paardje.

„Het is werkelijk een schatje," gaf Ricky toe, toen Paula haar het paardje liet zien. Het had prachtige wapperende manen en heel slanke beentjes.

„Ik ben er toch zo blij mee," verzuchtte Paula stralend. „Zo iets moois heb ik nog nooit gehad."

Op dat moment botste een voorbijhollende glasblazer tegen Paula's elleboog, waardoor ze het paardje uit haar handen liet vallen en het in duizend stukjes op de grond terechtkwam.

„O! Nou is het gebroken!" riep zij teleurgesteld uit.

„Signorina!" zei de man. „Ik vraag u duizendmaal vergiffenis voor mijn lompheid!"

Hij was een korte, donkere Italiaan met een klein snorretje en een paar toegeknepen ogen.

„U moet niet boos worden, signorina!" zei hij, terwijl hij driftig met zijn beweeglijke handen gebaarde. „Carlo zal het goedmaken! Carlo gaat meteen iets moois voor u halen!" En met die woorden rende hij weg om even later terug te keren met een ander glazen paardje, dat veel en veel mooier was dan het eerste. Het bestond uit ondoorzichtig donkerblauw glas, de manen en voetjes van het paardje helderwit van kleur.

„Wil de signorina dit aannemen van Carlo?" vroeg hij glimlachend.

Paula hield haar adem in van verrukking.

„O! Wat is dat prachtig!" riep ze uit. „Maar... het is natuurlijk veel meer waard dan honderd lire!"

De Italiaan ontblootte zijn helderwitte tanden en boog. „Dat geeft niets, signorina," zei hij. „Ik zal het voor u in houtwol pakken, zodat het niet kan breken. Weest u er maar voorzichtig mee."

„Nou, daar kunt u van op aan," antwoordde Paula. „En heel hartelijk bedankt!"

De kleine Italiaan wuifde met zijn hand. „Geen dank. Geen dank. Maar nu moet ik weer aan het werk. Goedendag, signorina!"

Paula stopte het pakje voorzichtig in haar handtasje. „O, juffrouw Ricky," zei ze toen de Italiaan weg was. „Wat ben ik toch een gelukskind om zo'n prachtig souvenir te krijgen!"

Ricky knikte.

„In een winkel zou je er een kapitaal voor betaald hebben," antwoordde ze; ze was eigenlijk een beetje verbaasd over de gulheid van Carlo.

De volgende morgen waren de vakantiegangers al vroeg uit de veren om een wandeling door de stad te maken voordat de reis werd voortgezet. Ricky bleef in het hotel achter en zorgde, dat de koffers in de bagageruimte van de bus werden opgestapeld. De laatste koffer was net goed en wel opgeborgen, toen er een vriendelijke oude man op haar afkwam. Hij had een lange, grijze baard en hij droeg een donkere bril.

„Signorina," zei hij, terwijl hij beleefd aan de rand van zijn versleten hoed tikte, „ik zou u iets willen vragen. Ik heb

een kleinkind in Maggio, dat erg ziek is en nu bezit ik helaas geen geld om de stakker op te gaan zoeken. Signorina, is het te veel gevraagd om een oude man tot Maggio in uw bus mee te nemen?"

Ricky had onmiddellijk medelijden met hem. „U kunt met ons meerijden, signor," zei ze vriendelijk. „Ik zal u even helpen bij het instappen."

„Duizendmaal dank, signorina, voor uw goedheid," antwoordde de man. En hij wipte met onbegrijpelijke lenigheid in de bus om zich vervolgens, moeizaam strompelend, door Ricky naar een vrij plaatsje achterin te laten brengen.

Zij liet hem alleen, terwijl ze een paar kleine karweitjes opknapte, maar ergens in haar achterhoofd liet de gedachte aan de grijsaard haar niet los. Hij had iets bekends, vond ze, hoewel ze zeker wist dat ze hem nog nooit eerder had ontmoet.

Toen de bus een uurtje later over de stoffige Italiaanse wegen voortgleed, betrapte ze er zich herhaaldelijk op, dat ze de oude man in het oog hield. Een vreemd voorgevoel leek haar te waarschuwen, dat ze voorzichtig moest zijn en dat er gevaar dreigde.

Het gevoel van onbehagen liet haar niet los, toen Bob, de chauffeur, voor een klein restaurant aan de voet van een berg stopte.

„Hier gaan we een stukje eten," zei Ricky tegen haar gezelschap. „En daarna maken we te voet een uitstapje naar Bella Vista, halverwege deze berg. Daar heb je een prachtig uitzicht over het omringende landschap en bovendien kun je er iets roepen naar een andere berg die beroemd is om zijn echo."

Iedereen begaf zich opgewekt naar het restaurant, maar de oude man bleef zitten. Toen Ricky hem vroeg mee naar binnen te gaan, schudde hij zwijgend zijn hoofd.

Arme stumper, dacht Ricky. Hij is natuurlijk te verlegen om met ons te gaan eten of misschien heeft hij ook geen geld voor een maaltijd. En ze besloot hem iets in de bus te brengen.

Maar toen Ricky een paar minuten later bij de bus terugkwam met een bord spaghetti, kreeg ze de grootste schok van haar leven. De oude man had zijn donkere bril afgezet en was druk bezig de tassen en koffertjes te doorsnuffelen, die de reizigers in de netten boven hun zitplaatsen hadden laten liggen. Hij had haar blijkbaar niet binnen horen komen: ze zag hoe hij Paula's handtasje uit het net greep en het opende. Bliksemsnel haalde hij er het pakje met het glazen paardje uit.

„Wat doet u daar?" vroeg Ricky verontwaardigd.

Zodra hij haar stem hoorde, liet hij het tasje vallen en was met één sprong uit de bus. Maar in zijn haast stapte hij mis en viel languit op straat, waardoor het glazen paardje uit zijn hand schoot en onder de bus rolde.

Hij sprong onmiddellijk weer overeind en toen hij rechtop stond, kreeg Ricky de tweede schok: zijn lange, grijze baard bungelde nu los aan één oor en zijn hele gezicht was te zien. . . Het was het gezicht van Carlo, de glasblazer, die Paula het glazen paardje had gegeven.

„Bob! Bob! Help! Kom vlug!" schreeuwde Ricky toen Carlo zich bukte om naar het pakje te zoeken.

Nog geen drie seconden later verscheen Bob in de deuropening van het restaurant en op hetzelfde moment nam de Italiaan de vlucht en verdween als een haas in het dichte bos, dat aan de voet van de berg lag.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Bob met bezorgde stem. En hij floot tussen zijn tanden, toen Ricky hem alles verteld had.

„Nu begrijp ik hoe het komt, dat jij iets bekends in de man dacht te zien," zei hij. „Ik begrijp er alleen niets van. Waarom geeft hij Paula dat glazen paardje en haalt hij zich vervolgens al die moeilijkheden op de hals om het te stelen?"

Ricky haalde haar schouders op. Toen bukte ze zich en zocht naar het pakje, dat tussen de wielen van de bus was verdwenen. Op het moment, dat ze het zag liggen, kwamen enkele reizigers uit het restaurant naar buiten.

„O, juffrouw Ricky! Het zal toch niet gebroken zijn!" zei Paula toen ze het pakje samen openmaakten. Gelukkig kwam het paardje er heelhuids uit en het

„Wil de signorina dit aannemen van Carlo?" vroeg hij glimlachend.

„Wat is er aan de hand?" riep ze, toen ze de plaats naderde, waar ze de twee meisjes hadden achtergelaten.

meisje slaakte een zucht van opluchting

Het vreemde gedrag van de Italiaan was het onderwerp van gesprek gedurende de rest van de maaltijd Maar na het eten raakte het voorval al gauw in het vergeetboek, want Ricky ging met een groepje de bergen in om de beroemde echo te horen en niemand dacht meer aan iets anders

Het tochtje bleek nog een hele klim te zijn en Johnny Milton, een nogal dik uitgevallen jongeman, vroeg Ricky waarom ze geen lift naar boven lieten gaan.

„Omdat het naar boven klimmen een mooie vermageringskuur is," antwoordde Ricky opgewekt en het hele gezelschap lachte

Spoedig hadden ze het gedeelte van de helling bereikt, dat de Italianen Bella Vista noemen; en iedereen was het erover eens, dat het uitzicht bijzonder mooi was Ze zagen de met sneeuw bedekte toppen van de Dolomieten als het ware in de wolkenachtergrond verdwijnen; het was werkelijk een adembenemend schouwspel Vlak onder hen was een diepe afgrond, die aan de overkant begrensd werd door een meters hoge rotswand

„Dat is de echoberg!" zei Ricky en ze bracht haar handen naar haar mond en riep. „Hallo! Hallo!"

Een verbluffend heldere echostem antwoordde: „Hallo! Hallo!"

Iedereen begon nu te roepen en ze hadden de grootste pret bij het aanhoren van de mengelmoes van geluiden, die de echoberg terugkaatste

„Wie nog iets hoger wil, moet het maar zeggen," zei Ricky tenslotte „Hier vlak boven is een plekje, waar je zelfs een dubbele echo kunt horen als er hier wat gezegd wordt. Dat is helemaal fantastisch!"

Het groepje bleek graag bereid nog wat hoger te gaan, maar toen ze eenmaal voor de steile helling stonden, zeiden Paula en haar vriendin Doris, dat ze toch maar liever bleven waar ze waren

„Wij wachten hier wel op jullie," beloofden ze

„Goed, hoor," antwoordde Ricky. „Maar willen jullie dan van tijd tot tijd iets roepen, zodat wij de dubbele echo kunnen horen?"

Doris knikte

„Ik zal een gedicht opzeggen!" zei ze

De anderen klommen hoger en iedereen was buiten adem, toen ze het rotsplateau hadden bereikt

„Luister!" zei Ricky „Ja, nu kun je de dubbele echo horen!"

Beneden hen klonken duidelijk twee dezelfde stemmen, die vlak achter elkaar zinnen van een gedicht declameerden. De geluiden leken zelfs van heel verschillende kanten te komen; je zou beslist denken dat er een paar mensen stonden te roepen

„Vanwaar ik kom, waarheen ik ga ..."

Tweemaal liet de echo de laatste woorden van het gedicht horen. „Ik ga.. ik ga..." Toen was het plotseling stil en Johnny Milton zei: „Hee! Het lijkt wel of ze de grammofoon hebben afgezet!"

Maar op dat moment hoorden ze allemaal duidelijk. „Help! Help! Kom vlug! Help!" Het geroep werd door de bergen weerkaatst en het leek wel of het steeds wanhopiger klonk

„Wat is dat?" zei Jimmy, een lenige jongeman

Maar Ricky gaf geen antwoord en rende al bliksemsnel langs de berghelling omlaag, terwijl de anderen achter haar aankwamen

„Wat is er aan de hand?" riep ze, toen ze de plaats naderde, waar ze de twee meisjes hadden achtergelaten

„Juffrouw Ricky! Die Italiaan! Die Carlo!" antwoordde Paula lijkbleek „Toen Doris die versregels stond op te zeggen bij de echoberg, kwam hij ineens te voorschijn uit dat bos daar en rukte mijn tasje uit mijn hand Het glazen

paardje zit erin, weet u wel. En nu ben ik het kwijt!"

„Welke kant is hij uitgegaan?" vroeg Ricky snel en Doris wees naar een smal, kronkelig pad, dat tussen de bergen liep en in een dicht bos verdween.

„Kom mee!" riep Ricky en ze renden achter elkaar aan het pad af.

„Daar gaat hij!" riep Jimmy al gauw en hij wees naar een man, die op een paar enorme rotsblokken afrende.

De Italiaan moest zijn enkel verstuikt hebben, toen hij uit de bus sprong, want ze zagen, dat hij hinkte. Het hinderde hem in het lopen en al vrij gauw scheen scheen hij te beseffen, dat hij zijn achtervolgers niet kon ontlopen. Zonder te stoppen strekte hij zijn rechterarm en zwaaide het handtasje met een wijde boog de bergen in.

Waarschijnlijk verwachtte Carlo, dat hij zou kunnen ontkomen, terwijl zij naar het tasje zochten; maar Ricky was te slim om zich door zo'n list te laten misleiden. De betekenis van al het vreemde gedoe begon haar langzaam maar zeker duidelijk te worden.

„Ik ga de tas wel zoeken," zei ze. „Jullie blijven Carlo achternazitten. En laat hem niet ontsnappen, want ik geloof, dat ik weet wat hij in zijn schild voert."

En terwijl de jongens de Italiaan achtervolgden, krabbelde zij moeizaam langs de steile helling omlaag, naar wat struikgewas. Het duurde nogal even voordat ze de tas tussen de dichte struiken had gevonden; toen ze er eindelijk mee bij het gezelschap terugkwam, hadden de jongens de tegenstribbelende Carlo meegebracht.

„O, juffrouw Ricky! Wat heerlijk, dat u mijn tasje hebt teruggevonden!" riep Paula dolgelukkig. Maar toen ze het pakje eruit gehaald had en openmaakte, was al haar blijdschap onmiddellijk verdwenen.

„Kijk nou eens!" riep ze. „Het paardje is gebroken!" En inderdaad waren de twee slanke voorbeentjes van het glazen beestje afgeknapt.

„Nou is het helemaal waardeloos, hè?" zei Ricky. „Zou je het erg vinden als ik de rest van het paardje ook aan diggelen gooide?" Ze pakte het souvenir van Paula aan en smeet het met kracht tegen de grond, waar het in duizend kleine stukjes uiteenviel.

Ricky bukte zich onmiddellijk en zocht tussen de overblijfselen van het glazen paardje. En plotseling raapte ze iets op, dat oogverblindend fonkelde.

„Een diamant!" zei Paula stomverbaasd. „Maar, juffrouw Ricky! Hoe wist u, dat die in het paardje verborgen zou zitten?"

„Ik wist het niet, maar ik vermoedde wel zo iets," antwoordde Ricky. „Ik was er namelijk van overtuigd, dat Carlo dat paardje niet voor niets met alle geweld terug wilde hebben. Er moest iets inzitten. Iets waardevols! En nu geloof ik, dat we beter terug kunnen gaan naar het dorp om Carlo én zijn diamant over te dragen aan de politie."

Zodra Carlo besefte, dat zijn spelletje uit was, bekende hij alles tegenover de politie.

De fabriek, waar hij als glasblazer werkte, handelde ook in kostbare juwelen en zodoende was Carlo in de gelegenheid geweest om de bewuste diamant te stelen. Hij had hem verstopt in het glazen paardje, dat hij speciaal voor dat doel gemaakt had. Een diamant kan een veel grotere hitte verdragen dan glas en het was dus een eenvoudig kunstje geweest om de kostbare steen in de gloeiende glasmassa te verbergen.

Maar de diefstal van de diamant was ontdekt en Carlo had het glazen paardje niet uit de fabriek durven smokkelen, omdat alle arbeiders iedere avond bij het verlaten van het gebouw gefouilleerd werden.

En toen verscheen Ricky op een goede dag met haar gezelschap in de fabriek. Carlo had op hetzelfde moment een ingeving gekregen. Hij stootte opzettelijk het pasgekochte paardje uit Paula's hand, zodat hij haar het andere paardje met de diamant kon aanbieden. Hij wist natuurlijk, dat niemand het in zijn hoofd zou halen om Paula te verdenken van diefstal van de gezochte diamant en zo zou het kostbare kleinood dus veilig uit de fabriek komen.

De volgende morgen vermomde hij zich als oude man en ging aan Ricky vragen of hij met de bus mocht meerijden, in de hoop op die manier het glazen paardje weer in handen te kunnen krijgen. En als Ricky niet zo goedhartig was geweest om hem een bordje eten te brengen — waarbij ze hem betrapte — zou zijn boosaardige opzet waarschijnlijk nog geslaagd zijn ook.

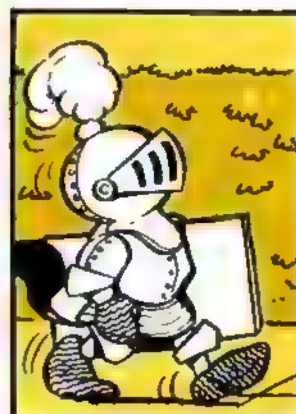
De directeur van de bestolen fabriek dacht er precies zo over en als beloning voor hetgeen Ricky had gedaan, schonk hij haar en Paula allebei een prachtig glazen paard, dat veel en veel meer waard was dan het beestje, dat Paula oorspronkelijk had gekregen.

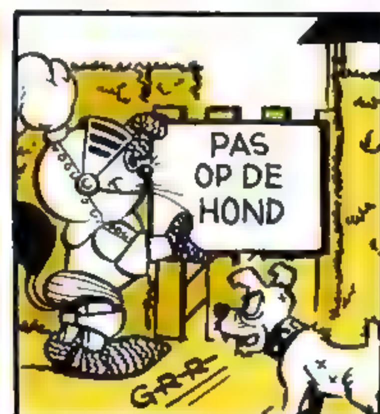
En daarmee was een van Ricky's zonderlingste avonturen tot een gelukkig eind gebracht.

LEO LEEP

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

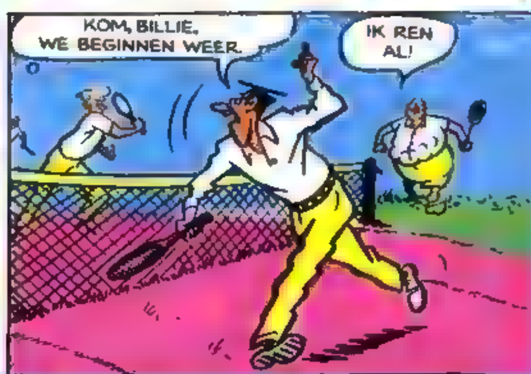

BANKPAPIER MET VERRASSINGEN

De Bank van Engeland te Londen houdt er een museum op na. Geen wonderlijker verzameling geld vindt men op de wereld bij elkaar dan in dit museum. Want niet alleen bevat het waardepapieren en muntstukken van alle volken en uit alle tijden, maar er is óók wat men zou kunnen noemen: geld met een geschiedenis. Interessant is bijvoorbeeld het bankbiljet van vijf pond sterling uit het midden van de vorige eeuw, dat een Engels kapitein te Kaapstad in Zuid-Afrika in ontvangst nam. Het kostbare velletje papier was bedekt met allerlei heel kleine, zo goed als onleesbare lettertjes. De kapitein nam de moeite al dat gekrabbel te ontcijferen. Toen bleek hem, dat de tekentjes, die het meest leken op barstjes in een of ander oud porselein, een mededeling bevatten, met een bijzonder dunne pen geschreven door een matroos, die vertelde zes jaar te voren door een Noordafrikaans koninkje te zijn gevangengenomen. De man verzocht zijn familie te waarschuwen. Zes jaar lang ging het bankbiljet van hand tot hand, maar niemand had blijkbaar de moeite gedaan om al die tekentjes te ontcijferen. Toen de kapitein uit de Kaapkolonie terug kwam in Engeland, haastte hij zich aan de familie van de matroos een bezoek te brengen. Bovendien waarschuwde hij de Engelse regering. Maatregelen werden genomen en na slechts enkele maanden kreeg de gevangengenomen matroos zijn vrijheid terug. Het bankbiljet had dus niet voor niets uit het negerkoninkrijkje in Noord-Afrika de lange reis naar Kaapstad volbracht. . .

Het kleinste bankbiljet, dat ooit in Engeland is uitgegeven, was een papiertje van slechts één penny. In het jaar 1800 bestond in Engeland het voornemen alle metalen geld door papier te vervangen. Dit plan is nooit tot uitvoering gekomen. De één-pennybiljetten echter, die reeds gedrukt waren, zijn toch nog als merkwaardigheid hier en daar in omloop geweest, en zo kwam het museum van de Bank van Engeland óók aan een exemplaar. Ook vindt men er een bankbiljet van maar liefst één miljoen pond. Er zijn slechts vier van dergelijke biljetten gemaakt. Een van de vier ligt dus te kijk in het museum van Engelands voornaamste bankinstelling. Een ander wordt bewaard in de safe van de Londense firma Rothschild. De beide andere zijn in handen gekomen van twee Engelse bankiers, die het evenals Rothschild aardig vinden het bankbiljet bij gelegenheid aan een of andere kennis eventjes ter hand te stellen. . .

Een gevaarlijk partijtje schaak

De Gouden Dubloen" te Oostende zat stampvol volk: zeelui van de grote vaart. Maar stuurman Dubbeldooier zat op zijn eentje, met een schaakbord voor zich. Hij was een hartstochtelijk schaker, doch kon onder de aanwezigen geen andere speler vinden. De andere kapiteins en stuurlui waren boos op hem, omdat hij met een stoomschip voer.

„Stoommachines," smaalden ze, „dat zijn dode dingen! En al die stank van rook en roet!" Neen, zij bleven zeilen. „Zeilschepen," zeiden ze, „daar kun je van op aan. Die zullen nooit uit de vaart verdwijnen." Dubbeldooier ging op die praatjes niet in. Hij hield zich kalm. Een week geleden had men in Engeland, te Dover, een zeeman afgeranseld, omdat hij op een stoomschip voer en daarmee, naar men zei, de matrozen het brood uit de mond stiet. Immers, als het stoomschip algemeen in gebruik kwam, waren er veel minder bootslui en matrozen nodig. En wat moesten de werkloze matrozen beginnen? Garnalen pellen zeker?!

Stuurman Dubbeldooier wilde juist zijn schaakstukken opbergen, toen er een grote kerel met een rode snor en een nog roder gezicht naar hem toe kwam en vroeg: „Zullen we samen een partijtje? Om drie pond wil ik met je spelen."

De stuurman aarzelde. Hij speelde anders nooit om geld. „'t Is mijn gewoonte niet," zei hij.

„Zo, dan moet je deze keer maar eens van die gewoonte afwijken. Ik zit in de knel. Ik heb drie pond dringend nodig."

„En als je verliest?" vroeg Dubbeldooier. De ander lachte vol zelfvertrouwen. „Schiet op. Wit begint; dat ben ik. We beginnen."

Het werd stuurman Dubbeldooier spoedig duidelijk, dat hij in Roel de Ru — zo heette de andere varensgezel — zijn meester had gevonden. Eigenlijk vond hij de vreemdeling een griezelige kerel. Hij zag er uit als iemand die weleens met de politie in aanraking was geweest.

„Je speelt goed, kameraad," prees Dubbeldooier na de twaalfde zet.

Roel de Ru knikte. „Ik heb veel tijd gehad om goed schaken te leren." En hij knipoogde met zijn ene oog, want voor het andere zat een zwart lapje gebonden. Stuurman Dubbeldooier begreep uit deze opmerking, dat zijn tegenspeler veel tijd in de gevangenis had doorgebracht.

Het spel werd voortgezet; en ze gaven elkaar niets toe, ze trokken de belangstelling van alle aanwezigen, die hen in een dichte drom omringden. Het werd benauwd om de spelers heen, de rook kon je wel snijden. De kansen bleven gelijk: geen van beiden slaagde erin een beslissende zet te doen. En het was al bijna middernacht . .

Plotseling drong er een varensgezel tussen de omstanders door.

„Mijnheer," zei hij tegen Dubbeldooier, „de kapitein zegt dat u aan boord moet komen. Over drie uur varen we uit."

De stuurman wilde opstaan.

Roel de Ru was het er niet mee eens. „Eerst uitspelen," zei hij, „als je het opgeeft, mijnheer, heb je je drie pond verloren."

Stuurman Dubbeldooier stribbelde tegen. Drie pond was een hele som. Maar hij bemerkte, dat ook de omstanders zich tegen hem keerden. „Wie opgeeft," riepen ze uit, „die heeft verloren. Je moet betalen!"

Met tegenzin haalde Dubbeldooier zijn beurs voor de dag en betaalde. Stuk voor stuk legde hij de munten op tafel en zei met nadruk: „Hier dan. Dat ze je geluk mogen brengen! Ik zal je nog weleens krijgen!"

„Misschien," grinnikte Roel de Ru, „intussen bedankt, óók voor je goede wens." En hij liet de muntstukken in zijn broekzak glijden. Stuurman Dubbeldooier, boos, trok de deur van „De Gouden Dubloen" zó hard achter zich dicht, dat de glazen in het buffet rinkelden.

Toen hij aan boord gekomen was, liet de partij hem geen rust. Als echte schaker kon hij niet nalaten later in zijn hut het spel dat hij had moeten staken op een klein schaakbord grondig te bestuderen. Een moeilijke partij! Een erg moeilijke partij! Zelfs weken later nog, op zee, was hij ermee bezig

Vijf jaar waren voorbijgegaan Stuurman Dubbeldooier was kapitein geworden en hij voerde het commando over de *Cerberus*, een zeilschip, dat tevens door stoomkracht kon worden voortbewogen Het was een kleine boot, eigenlijk alleen geschikt voor de kustvaart. Toch kreeg hij van de rederij opdracht voor een Nederlandse firma thee in Hongkong te gaan laden. Voor een bootje als de *Cerberus* zou die reis vele maanden duren Het Suezkanaal was er toen nog niet en men moest dus om Kaap de Goede Hoop heen varen

Kapitein Dubbeldooier had er een hard hoofd in. De machine van de *Cerberus* was maar zwak. Op zo'n lange reis kon er licht machinestoring komen Tot Madagascar ging alles goed. Maar toen kwam de storing. Niet dat de machine het opgaf, maar de kolen waren op en daar de stoomvaart nog lang niet algemeen was, vond kapitein Dubbeldooier langs heel de Afrikaanse oostkust geen haven om kolen te laden De kapitein liet alle zeilen hijsen, maar er was geen wind Twee weken lang lag het schip in de brandende zon, roerloos op een spiegelgladde watervlakte. Alles droogde uit, het houtwerk, de bemanning en de touwen. De lucht was zó heet en droog, dat het wel leek alsof men vuur inademde Het dek gloeide. Vier leden van de bemanning werden krankzinnig en gingen in hun razernij de anderen te lijf Ze moesten in het snikhete vooronder worden opgesloten. Tergend langzaam dreef de *Cerberus* met de stroom mee, terug zuidwaarts in de richting van de Comoren, een groep eilanden, die ver van elkaar lagen en waarvan de kleinste onbewoond waren Hitte en windstilte hielden aan Er zat niets anders op dan te wachten, totdat het laatste water zou zijn opgebruikt en iedereen van dorst zou omkomen

Na twee weken vreselijke nood zag de uitkijk land De man had de kracht niet meer te roepen. Zijn keel was uitgedroogd en zijn tong zat als een lap leer vastgeplakt aan het verhemelte Hij liet zich langs een touw omlaagglijden en bleef languit op het dek liggen. ,,Land'', stamelde hij en hij verloor het bewustzijn Weldra kregen ook de anderen het land te zien. Een eiland. Onbewoond misschien. Maar alles was beter dan de drijvende doodkist. Tenminste, als er zich geen onaangename verrassingen zouden voordoen. De Hova's de inboorlingen van de eilanden, waren berucht om hun wreedheid En daar naderde heel in de verte al een prauw, bemand met minstens twintig koppen. Kapitein Dubbeldooier gaf groot alarm. Wie nog staan kon, wapende zich drie man brachten het stuk geschut aan de boeg in stelling Opeens zag kapitein Dubbeldooier echter door zijn verre kijker, dat de prauw een vlag voerde, een blauwe vlag met drie gele cirkels· een vlag, die de kapitein nóch iemand anders kende En wat de inzittenden van de prauw betrof, het waren blanken, al waren ze dan bruin gebrand en al zagen ze er met hun hoofddoeken en bijeengeraapte kledingstukken allerpotsierlijkst uit

De mannen in de prauw waren tot de tanden gewapend toen ze met vlaggeseinen de overgave van de *Cerberus* eisten, kreeg kapitein Dubbeldooier de zekerheid, dat hij met zeeschuimers te doen had. Hij gaf bevel het schip tot het uiterste te verdedigen. Er werden met het kanon enkele schoten gelost, maar weldra zat er voor de uitgeputte bemanning niets anders op dan zich op genade of ongenade over te geven De zeeschuimers klommen aan boord en er viel aan beide zijden geen dode te betreuren Kapitein en bemanning werden opgesloten, de zeerovers waren heer en meester van het schip

Bij het aanbreken van de ochtend lag de *Cerberus* in een kleine haven die door de natuur zelf was gevormd. Op het witte strand wuifden de palmen. Terwijl de bemanning in het schip achterbleef, werd kapitein Dubbeldooier door de zeerovers meegenomen naar een huis, dat tussen de palmen verscholen stond. Het was een fraaie villa, zoals rijke planters ze wel bouwden, met vijvers eromheen en prachtige tuinen Op de veranda stond een man zijn onvrijwillige bezoeker op te wachten. Kapitein Dubbeldooier herkende hem op het eerste gezicht. Roel de Ru stond voor hem, dezelfde man met wie hij vijf jaar geleden een partij schaak had gespeeld! Zijn ver

Kapitein Dubbeldooier gaf groot alarm

De Indiëvaarder stak boven de rotsen uit.

bazing nam nog toe, toen de Ru hem de hand reikte en joviaal tot hem zei.

„Welkom, kapitein. Vriendelijk van u om te komen en ons partijtje af te maken. Ik weet nog precies hoe de stand was."

Het bleek dat ook Roel de Ru de partij later nog herhaaldelijk bestudeerd had.

Kapitein Dubbeldooier had wel andere zorgen dan een partij schaak. Hij was de gevangene van een zeerover, hij had zijn schip verloren en wellicht stond zijn leven op het spel.

„Mag ik weten," vroeg de kapitein, „wat je met ons en het schip van plan bent?"

De zeeschuimer lachte. „In gewone gevallen," zei hij, „zou ik met u en de bemanning korte metten hebben gemaakt en het schip als mijn eigendom beschouwd hebben. Maar als man van eer ben ik u dankbaarheid verschuldigd."

Kletspraat, dacht de kapitein in stilte. Hij vertrouwde de kerel niet. Van zo'n man had je niets goeds te verwachten. Hield Roel de Ru hem voor de gek? Dus vroeg hij.

„En waaraan hebben we die vriendelijkheid te danken?"

„Ga zitten," zei de zeeschuimer, „en ik zal het je vertellen. Weet je nog van die drie pond van vijf jaar geleden?"

„Ja, daar had ik spijt genoeg van."

„Juist. En je zei: „Dat ze je geluk mogen brengen." Nou, die wens is in vervulling gegaan. De drie pond werden er zes, daarna twaalf, vierentwintig, ... steeds meer: ik kocht een kleine boot en ging erop uit. In een of andere haven ruilde ik mijn schoener in voor een oude Engelse Indiëvaarder en zo heb ik mijn bedrijf opgebouwd. Ik beheers heel de kust hier, ik doe wat ik wil. Je drie pond hebben mij geluk gebracht, zoals je mij had toegewenst. Heb je mijn vlag gezien? Drie gouden circels in het blauw! Dat zijn jouw drie ponden!"

Roel de Ru zweeg. Kapitein Dubbeldooier zat diep in gedachten verzonken. De drie ponden hadden Roel de Ru geluk gebracht, als je zijn bedrijf als zeerover tenminste geluk wilde noemen.

Want, zo vroeg hij zich af, hoeveel mensen waren daardoor niet ongelukkig geworden? Hele bemanningen waren uitgemoord, vrouwen en kinderen waren door zijn schuld weduwen en wezen geworden.

Roel de Ru sloeg hem gemoedelijk op de schouder. „Kom aan, kapitein, we gaan eerst een stukje eten en daarna gaan we een kijkje nemen op mijn schip."

Na de maaltijd, die overvloedig was, gingen beide mannen op stap. Weldra zag Dubbeldooier de masten van een Indiëvaarder boven de rotsen uitsteken en even later stonden ze voor *El Bizonte* het zwaarbewapende schip, dat Roel de Ru had buitgemaakt en nu gebruikte om er zijn rooftochten mee te volvoeren.

's Avonds zette hij op de veranda het schaakspel uit in dezelfde stand, waarin ze het spel vijf jaar geleden hadden afgebroken. Beiden hadden ze het spel grondig bestudeerd: ze zaten tegenover elkaar, allebei zo sterk als kampioenen.

„Je bent een meester," riep Roel de Ru na een zet van Dubbeldooier vol bewondering uit. „Je moet bij ons blijven. Als je wilt, maak ik je kapitein van *El Bizonte*."

Dubbeldooier kreeg een vuurrode kleur van ergernis, woede en schaamte. „Waar zie je mij voor aan!" riep hij uit, terwijl hij het spel van zich af schoof. „Dacht je soms dat ik ooit zeeschuimer wil worden?! En ik begrijp niet hoe een flinke verstandige kerel zoals jij er plezier in heeft dat werk te doen. Het ging je immers goed? Waarom ben je niet in de handel gebleven?"

De ander lachte schril. „Dat heb ik mezelf ook weleens afgevraagd. Maar het is te laat. Ik heb te veel op mijn kerfstok. Ik kan niet meer terug. Of dacht je soms dat ik zin heb te worden opgehangen? Kom, laten we spelen. Als je wint, krijg je de drie ponden van me terug."

Roel de Ru dronk in één teug zijn glas wijn leeg. Hij verkeerde in een vreemde opgewonden stemming. Met een smak zette hij het glas op tafel, zodat de voet eraf brak. „Dacht je soms," barstte hij uit, „dat ik het prettig vind hier op het eiland te blijven? Dacht je soms dat ik niet naar huis verlang?"

„Waarom vaar je niet met *El Bizonte* mee naar Hongkong.

WAARD OM TE WETEN

LUCHTBESCHERMING BIJ DIEREN

De meeste dieren hebben vijanden. Om zich daartegen te verdedigen zijn zij van scherpe tanden, klauwen of van stekels voorzien. Andere, bijvoorbeeld de bunzings, spuiten een kwalijk riekend vocht uit en houden zodoende hun vijanden op eerbiedige afstand.

Sommige dieren zijn echter niet voorzien van afweerwapens. Deze weten zich door hun bijzondere lichaamsvorm, zoals bij de wandelende tak en het wandelende blad, of door een schutkleur aan het oog van hun belagers te onttrekken.

Een buitengewoon merkwaardige manier van zelfbescherming wordt toegepast door een dier, dat in Noord-Amerika voorkomt.

Op de hellingen van de bergen, die midden door de Amerikaanse staat Idaho tot aan de rivier de Yukon lopen, leven grijze marmotten, die groter zijn dan hun soortgenoten en die de Amerikanen „fluiters" noemen. Deze goedaardige dieren, die in groepen leven, zijn dol op

Je laadt het schip met thee en specerijen. Mijn opdrachtgever zal er blij mee zijn en je hebt meteen geld genoeg verdiend om voortaan als eerlijk man te leven."

Roel de Ru sloot de ogen. „Je begrijpt er niets van, man. Het gaat niet om het geld. Het is het avontuur, dat ik niet kan missen. Maar toch, als ik terug kon, deed ik het. Als ik terug kon zonder te worden opgehangen." Hij deed zijn zet op het schaakbord. De volgende zet was van Dubbeldooier. Het was een prachtige zet, maar Roel de Ru had het niet in de gaten.

„Ik zal je een voorstel doen, kapitein," zei Roel, terwijl hij de fles aan zijn mond zette. „Deze partij schaak heeft eens over mijn toekomst beslist. Misschien moet hij nu weer over mijn toekomst beslissen. En over de jouwe. Win ik, dan blijf je bij ons, en word je kapitein op *El Bizonte*. Is het remise, dan blijft alles bij het oude. Win jij, dan ga ik met je mee; eerst naar Hongkong en dan naar Europa."

Verbijsterd zag Dubbeldooier de ander aan. Was het dronkemanspraat?

„Meen je het?" vroeg hij.

„Ik meen het, wis en zeker."

Het kostte Dubbeldooier moeite zijn innerlijke pret te bedwingen. Hij had gezien, dat hij Roel de Ru in drie zetten mat kon zetten.

„Akkoord," stemde hij toe, „als man van eer."

„Als man van eer," bevestigde de ander. Het hart klopte Dubbeldooier in de keel. Stel je voor, dat hij verkeerd had gezien, dat hij tóch nog zou verliezen.

Maar hij won. En de grote sterke Roel de Ru zat verstijfd op zijn stoel en verbleekte...

Drie maanden later voeren twee schepen de Schelde op: beide met thee en specerijen volgeladen. Het ene schip, het grootste, was een geheimzinnig schip, omdat niemand de herkomst ervan kende. De naam *El Bizonte* was weggeverfd en het heette nu *De drie ponden*.

Roel de Ru, die zich nu kapitein Frans Coecke noemde, was eveneens bij niemand bekend. De autoriteiten waren een beetje wantrouwend. Wie was Frans Coecke eigenlijk? Kapitein Dubbeldooier werd over hem ondervraagd.

„Waar hebt u Coecke ontmoet?"

„Op een onbewoond eiland van de Comoren."

„Hoe kwam hij daar?"

„Hij was er gestrand."

„Waarom kon hij er niet vandaan komen?"

„Omdat hij hulp nodig had, daar hij met zijn bemanning in nood verkeerde."

Kapitein Dubbeldooier had niet gelogen, al hadden zijn antwoorden een heel andere betekenis dan de anderen dachten. Roel de Ru was immers eens gestrand op de wereldzee, hij verkeerde werkelijk in geestelijke nood en kon slechts gered worden, als hem een behulpzame hand werd geboden.

En dat had kapitein Dubbeldooier gedaan, die nu geheel alleen en in stilte de voldoening smaakte een zeerover en zijn mannen tegen de ondergang beschermd te hebben en hen aan de maatschappij te hebben teruggegeven. Afgezien nog van het feit, dat Roel de Ru, als hij op het eiland gebleven was, nog meer slachtoffers zou hebben gemaakt. Hij werd dikke vrienden met Roel de Ru en ze speelden samen nog menig partijtje schaak. Maar nooit meer was de inzet zo hoog als toen, daarginds op de Comoren.

de zon en doen niets liever dan lui en languit op de kale rotsen liggen, waar ze dan genieten van de koesterende zonnestralen...

De fluiters hebben echter twee grote vijanden: de grijze beer en de adelaar. Vooral de roofzuchtige vogels vormen een voortdurend gevaar voor de marmotten en deze kunnen zich dan ook geen moment onbezorgd buiten hun holen wagen, maar moeten voortdurend op hun hoede zijn.

Om rustiger te kunnen leven hebben de fluiters een soort „luchtbeschermingsdienst" tot hun beschikking. Langs de wegen die naar de plaatsen leiden waar ze hun voedsel zoeken, graven zij op regelmatige afstanden kleine, ondiepe gaten, waar zij zich prachtig kunnen verbergen, als een adelaar in de buurt komt. Wanneer een van de marmotten een grijze beer of een adelaar ziet, laat hij onmiddellijk bij wijze van luchtalarm een schel en doordringend gefluit horen. Al zijn soortgenoten horen dit en zoeken haastig een schuilkelder op, waar ze veilig zijn voor hun vijanden. Ongetwijfeld is er geen enkel viervoetig dier, dat zulk een schelle fluittoon kan voortbrengen. Het geluid kan gemakkelijk over een afstand van anderhalve kilometer gehoord worden...

Wanneer het gevaar is geweken, komt de „wacht" uit zijn schuilplaats en geeft door middel van een lagere fluittoon het signaal „Alles veilig!" Enkele seconden later ziet men dan overal kleine grijze kopjes te voorschijn komen en even daarna keert de rust in het marmottenwereldje terug.

Mensen die aan reumatiek lijden worden dikwijls behandeld met elektrische stroom. Dat is geen uitvinding van onze eigen tijd; het werd eeuwen en eeuwen geleden reeds gedaan, toen er dus nog geen machines bestonden voor het opwekken van elektrische stroom. Men haalde de stroom eenvoudig uit de natuur; dat wil zeggen, men gebruikte sidderalen die tamelijk sterke elektrische schokken kunnen afgeven.

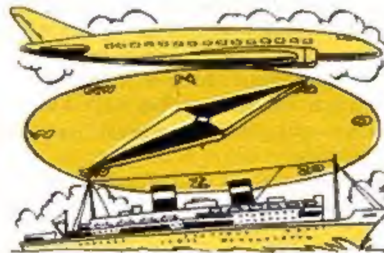
Vragen staat vrij

HET KOMPAS

Tonny Ubaghs in Elsloo (Limburg) wil graag weten hoe een kompas werkt en waarom de kompasnaald altijd naar het noorden wijst. Wij zullen hem dat in het kort uitleggen.

Het kompas berust op magnetisme. Elke magneet heeft twee polen: een noordpool of negatieve pool en een zuidpool of positieve pool. De aarde is ook een magneet, heeft dus ook twee polen. Maar de magnetische zuidpool van de aarde (dus de positieve pool) ligt niet in het zuiden maar in het noorden. Wat wij in de aardrijkskunde dus de noordpool noemen, is de magnetische zuidpool.

Nu nemen wij de magnetische naald van een kompas. Deze heeft natuurlijk ook een noordpool en een zuidpool. Die twee magneten, de aarde en de naald van het kompas, trekken elkaar aan. Dat doen alle magneten. Maar dat aantrekken gaat bij wijze van spreken omgekeerd; dat wil zeggen: de noordpool van de ene magneet wordt alleen aangetrokken door de zuidpool van de andere magneet. Met andere woorden: gelijke polen van magneten stoten elkaar af, ongelijke of tegengestelde polen trekken elkaar aan. De noordpool van de kompasnaald wordt dus aangetrokken door de magnetische zuidpool van de aarde. Maar die magnetische zuidpool is het punt van de aarde, dat wij in de aardrijkskunde de noordpool noemen. De ene punt van de kompasnaald wijst dus altijd naar de noordpool van de aarde. Dat wil zeggen: niet precies naar de noordpool (die het aardrijkskundige of geografische noorden wordt genoemd), maar een klein beetje ernaast. Dit verschil noemt men declinatie.

Het kompas is een soort ronde doos, groot of klein, waarin een magnetische naald kan draaien. De punt van de naald wijst naar het noorden; recht eronder is dus het zuiden, links het westen en rechts het oosten. Op zeeschepen en in vliegtuigen kan men dus altijd zien waar het noorden, zuiden, westen en oosten liggen. Voor elk puntje op de aarde is uitgerekend, hoe groot de declinatie is. Daarmede kan men dus op zee en in vliegtuigen rekening houden, als de koers wordt uitgezet, met andere woorden: als men de richting vaststelt waarin men reizen moet.

ZAND EN SLAAP

Waar komt het zandmannetje vandaan? vraagt Rob Ruggenberg in Wassenaar. Dat is gauw gezegd: Klaas Vaak oftewel het zandmannetje is afkomstig van een uitdrukking, welke iets met vechten te maken had. Heel vroeger al kwam het bij een vechtpartij dikwijls voor, dat een van de strijders zand strooide in de ogen van zijn tegenstander; daardoor werd deze even machteloos, omdat hij niets kon zien. Het is niet bepaald een eerlijke manier van vechten, maar men deed het toch maar vaak. Iemand die slaapt, ziet natuurlijk ook niets. Daarom heeft het zandmannetje (dus iemand die een ander zand in de ogen strooit) langzamerhand de betekenis gekregen van slaapverwekker of eenvoudig: slaap.

DE KLEINE KANGOEROE

Een interessante vraag is ons gestuurd door Freddy Lutijn in Yerseke. Hij heeft met iemand gewed dat een pas geboren kangoeroe even groot is als een hommel; de ander beweert dat zo'n kangoeroetje even groot is als een kind van acht jaar, en nu wil hij natuurlijk graag weten, wie van hen beiden gelijk heeft.

Nu, Freddy, de ander heeft in elk geval ongelijk, als hij een kangoeroebaby even groot noemt als een achtjarig kind. Want het kangoeroetje is bij de geboorte maar erg klein, ongeveer drie centimeter. Dat komt dus wel in de buurt van een hommel, die tussen de twee en de drie centimeter groot is. Met uitgespreide vleugels haalt een hommel in de „breedte" bijna drie centimeter.

Voor D. v. d. M. te Hoogeveen ligt een brief klaar met antwoord op de gestelde vraag. Maar wij kunnen de brief niet sturen, omdat D. ons het adres niet gegeven heeft!

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Trappuzzel

E
E N
N E E
G E E N
N E G E R
T E R G E N
C R O E T E N
G R O E N T E N

Woorden breien

KNOP - KNAP - KLAP - KLAD - BLAD
Er zijn natuurlijk nog meer oplossingen mogelijk.

Welk woord hoort er niet bij?

1 UIL, want dat is een nachtroofvogel en de andere niet.
2 WASHINGTON, want dat is geen hoofdstad van een Europees land, zoals de andere steden.
3 KOMKOMMER, want dat is geen bladgroente, zoals de andere gewassen.

Koppelwoorden

RAAD - HUIS - RAAD
ZUUR - KOOL - ZUUR
SLAG - VELD - SLAG
STAM - BOOM - STAM
LAND - BOUW - LAND

Meetpuzzel

Hij vulde de vijf-litermaat en schonk daaruit de drie-litermaat vol. Er bleef nu dus twee liter in de vijf-litermaat over. De drie-litermaat schonk hij weer leeg in de melkbus. Daarna deed hij de twee liter, die nog in de vijf-litermaat zat, in de drie-litermaat. Hij vulde de vijf-litermaat weer en schonk daaruit de drie-litermaat, waar nog juist een liter bij kon, vol. Hij hield dus in de vijf-litermaat precies vier liter over. Er zijn nog meer oplossingen mogelijk, maar die zijn moeilijker.

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.